

Erik Hansen își amintește

editura

Miidecărți

Bragadiru - 2019

5 aprilie 1948

Moscova

Întrebare. Ați participat la Primul Război Mondial?

Erik Hansen: Da, am participat. Am fost atașat pe lângă Regimentului 9 Cavalerie, având grad de locotenent, și apoi atașat pe lângă Brigada 45 Cavalerie, având grad de locotenent și căpitan. Am participat la lupte pe Frontul de Vest (Belgia), și din noiembrie 1914 până în februarie 1917, pe Frontul de Est (Polonia, Curlanda); Din februarie până în vara anului 1917, am lucrat practic la Statul Major General în domeniul căilor ferate, și apoi până în ianuarie 1918, la Cartierul General al Diviziei 45 Rezervă de pe Frontul de Vest din Flandra.

În ianuarie 1918, fiind deja căpitan la Statul Major General, am fost trimis din nou pe Frontul de Vest, ca șef al Corpului de Gardă, apoi șef adjunct al secției "1" pentru Armata a 9-a și Grupul de Armate Golwitzer. În această poziție, am fost surprins de evenimentele din noiembrie 1918 - adică revoluția din Germania, căderea guvernului lui William și predarea forțelor armate germane în fața țărilor Antantei.

Pentru participarea activă la operațiile de luptă din timpul Primului Război Mondial, mi-au fost acordate Crucea de Fier clasa I și II și Crucea orașului Hamburg.

Întrebare. Cum a evoluat cariera ta după capitularea Germaniei?

Erik Hansen: După capitularea forțelor armate germane, Grupul de Armate Golwitzer, din care făceam parte, a fost retras din Franța în Germania. Foarte mulți militari au fost imediat trimiși la casele lor, iar corpul de ofițeri a fost trimis la puncte de recrutare militare pentru demobilizare. Am fost la Hamburg, unde trebuia să fiu demobilizat, dar în loc să fiu demobilizat, am fost trimis imediat de Ministerul de Război, la dispoziția generalului von der Goltz, care a format la Königsberg Corpul 6

Rezervă și am fost numit șef adjunct al departamentului "1-a" al acestui Corp.

Întrebare. Ce a cauzat necesitatea formării Corpului 6 imediat după predarea armatei germane?

Erik Hansen: Corpul condus de von der Goltz a fost format de guvernul german la solicitarea Antantei de combatere a mișcării revoluționare din Estonia, Letonia și Lituania, care până la începutul anului 1919 acoperise toate țările baltice. Plasarea Armatei Roșii la granițele Germaniei a reprezentat o amenințare la adresa întregii Europe burgheze, prin urmare Antanta a considerat că este posibil să se folosească Germania pentru a lupta împotriva bolșevicilor.

Corpul von der Goltz, în componența sa, a îndeplinit pe deplin această cerință. Aceasta a constat din Divizia blindată și din mai multe brigăzi de voluntari germani recrutați. În plus, sub comanda lui von der Goltz, au existat detașamente ale landului local, detașamente rusești albe din Bermont-Avalov și trupe letoane.

Întrebare. Ați participat la suprimarea mișcării revoluționare din Marea Baltică?

Erik Hansen: Da, am participat la formarea Corpului von der Goltz. Am reușit suprimarea puterii sovietice în statele baltice, Lituania, Letonia cu orașul Riga și, până în vara anului 1919, adică până la încheierea Tratatului de pace de la Versailles, am ajuns la granița estoniană. După ce a ocupat orașul Riga, von der Goltz a căutat să se deplaseze mai departe spre nord și să ocupe toate statele baltice. Însă avansul trupelor noastre spre nord și fortificațiile noastre din statele baltice nu au îndeplinit interesele țărilor Antantei, în special ale britanicilor, care au trimis marina condusă de amiralul Sinclair spre țărmurile Estoniei și au blocat Golful Finlandei.

Ofensiva trupelor noastre a fost oprită de intervenția Angliei, iar în toamna anului 1919, von der Goltz a fost chemat să elibereze statele baltice. În octombrie - noiembrie 1919, corpul nostru a fost retras în Prusia Orientală și desființat acolo.

Întrebare. În suprimarea mișcării revoluționare din Germania, ați participat, de asemenea?

Erik Hansen: Nu am participat la suprimarea mișcării revoluționare din Germania. În acel moment eram cu trupele conduse de von der Goltz în statele baltice. În 1920, am participat la așa-numitul puci Kapp,

care a reprezentat încercarea reacționară, în principal din partea junkerilor prusaci, de a răsturna guvernul social-democrat al lui Ebert și de a crea în locul lui un guvern nou, de extrema dreaptă.

Întrebare: Arătați în detaliu despre participarea dvs. la puciul Kapp?

Erik Hansen: După ce am lichidat puterea sovietică în statele baltice, în perioada octombrie-noiembrie 1919, am fost convocat la Cartierul General al Corpului 6 Armată la Berlin și am fost numit șef al Brigăzii 2 Maritime de voluntari, și care avea drept scop să protejeze "ordinea" în țară, în caz de eventuale excese din partea Partidului Comunist.

Când, în martie 1920, Comandantul general al Prusiei de Est, Kapp, împreună cu comandantul grupului armatei din Berlin, generalul Luttwitz și șeful amiralității, amiralul Troth, au organizat o lovitură de stat împotriva guvernului Ebert, care, în opinia lor, nu a luat măsuri decisive împotriva pericolului comunist din țară, brigada navală a fost principala forță motrice din spatele acestei lovituri de stat, deoarece Comandantul Brigăzii - Capitan Erhard a împărtășit pe deplin punctul de vedere al superiorului său, amiralul Troth.

De asemenea, din cauza devotamentului meu ideologic față de Erhard, am luptat împotriva guvernului Ebert. În calitate de șef al diviziei de operațiuni, am elaborat personal un plan pentru mișcarea unităților de la Deberitz la Berlin și un plan pentru capturarea celor mai importante obiective ale capitalei și, de asemenea, am pregătit brigada pentru lupte.

Lovitura a fost suprimată de proletariatul german insurgent, care s-a ridicat în unanimitate împotriva reacției. Contrarevoluția Kapp nu a fost susținută de majoritatea generalilor și de burghezie, care au înțeles că răsturnarea guvernului Ebert ar fi provocat în momentul acela o rezistență puternică din partea Antantei. În plus, burghezia, care a câștigat puterea într-o republică democratică, nu a vrut să o transfere junkerilor.

Într-un moment în care detașamentele muncitorilor suprimau revolta, guvernul Ebert, plecând de la Berlin, a rămas fără putere între revoluție și contrarevoluție. După suprimarea loviturii de stat, Ebert și-a mutat trupele în Berlin și a învins proletariatul rebel în lupte sângeroase.

După suprimarea loviturii de stat, Brigada a 2-a Navală a fost desființată, iar Erhard, pentru a păstra personalul pentru continuarea luptei împotriva mișcării

democratice din țară, a creat o organizație subterană de conspirație "C", condusă de el însuși sub pseudonimul "Consul" înainte ca Hitler să ajungă la putere.

Sub o formă de protecție a oamenilor, Erhard și-a angajat din foștii săi subordonați la întreprinderi industriale și ferme de proprietari de terenuri și a instruit fiecare membru al grupului să ascundă cât mai multe arme posibil. Ulterior, unele dintre aceste grupări armate subterane ale organizației C, care existau pe teritoriul Bavariei, erau membre ale mișcării Național Socialiste care a apărut acolo și, în special, puciul de la München și cu aderarea lui Hitler la putere, s-au alăturat organizațiilor militare ale partidului nazist.

Întrebare: Ați aparținut organizației "C"?

Erik Hansen: Nu, nu eram membru al acestei organizații, deoarece, odată cu desființarea Brigăzii 2 Marină, am fost trimis la Regimentul 3 Cavalerie din cadrul Reichswehr-ului, după care m-am angajat permanent în Reichswehr, și nu am mai menținut contactul cu Erhard.

Întrebare. Ați participat la mișcarea național-socialistă?